

Đại Tông Lâm Phật Giáo
SUKHĀVATĪ
 Buddhist Monastic Institute

SỐ 31 - 5/2014

ĐO TỎ ĐÌNH PHƯỚC HUỆ PHÁT HÀNH

Trong số này:

Lời ngỏ 1

Chuyện Thiền môn 2

Danh sách ủng hộ Đại
Tông Lâm Phật giáo 8

LIÊN LẠC
 TỔ ĐÌNH PHƯỚC HUỆ
 365 Victoria Street
 Wetherill Park
 NSW 2164, Australia
 Tel: (02) 9725 2324
 Fax: (02) 9725 5385

Email:
 phuochue@phuochue.org
 ĐẠI TÔNG LÂM
 PHẬT GIÁO
 130 Nardoo Rd
 Peats Ridge NSW 2250
 Tel:
(02) 4373 1563

LỜI NGỎ

Kính bạch Chư Tôn Đức Tăng, Ni,
 Kính thưa quý đồng hương Phật tử,

Trong niềm hân hoan kính mừng ngày đản sanh của đức Phật, Ban Kiến Thiết Đại Tông Lâm Phật Giáo, xin chân thành gửi đến chư Tôn Đức Tăng, Ni và quý đồng hương Phật tử xa gần, với lời chúc mừng tốt đẹp nhất. Đồng thời, kính cầu nguyện hồng ân Tam bảo thù từ gia hộ cho chư Tôn liệt vị vạn sự an lành, sở cầu như ý, Phật sự chóng viên thành.

Kính bạch chư Tôn liệt vị,

Hương sen của mùa Phật Đản luôn thơm ngát bay tỏa khắp muôn phương. Đó là hương sen tinh khiết thanh tịnh giá trị của một vị Bồ tát đến trong lòng cuộc đời hành hoạt lợi tha, mà không bao giờ bị dòng đời lôi cuốn. Cư trần bất nhiễm trần. Sống trong một thế giới cuồng vọng tràn đầy tham dục, nhưng với tấm lòng từ bi vị tha cao cả của Bồ tát, không gì có thể làm lay chuyển tinh thần hy sinh vô úy làm lợi ích nhơn sinh của Ngài.

Ngày nay, nhơn loại có quá nhiều khổ đau, nên rất cần những tấm lòng bi mẫn hy sinh đóng góp để xoa dịu những nỗi thống khổ của nhơn sinh. Chiến tranh, bạo lực, hận thù, tàn tật, đói khát, dốt nát, thiên tai, nhơn họa v.v... đã làm cho con người vốn đã đau khổ lại chồng chất thêm những gánh nặng khổ đau hơn.

Sự đau khổ triền miên của con người, không có một thế lực hay bàn tay ngoại nhân nào có thể cứu thoát được, mà phải chính do con người tự nỗ lực vươn lên để khôi phục cõi trời lại chính mình. Đó là con đường hướng thượng cao đẹp mà có biết bao các bậc Hiền Thánh đã đi qua. Điển hình cụ thể như đức Phật Thích Ca Mâu Ni.

Hướng lòng về Phật đản cũng chính là hướng lòng quán chiếu sâu sắc lại chính mình. Có quán chiếu sâu sắc vào nội tại, chúng ta mới thấy được con đường giác ngộ mà chính đức Phật đã dày công tu tập trải nghiệm. Đó là con đường chuyển hóa vô minh thành tựu đạo lý giác ngộ. Từ đó, chúng ta quyết tâm nỗ lực gia công hành trì để chóng đạt được mục đích tối hậu như Ngài.

Bao mùa Phật đản qua, Đại Tòng Lâm Phật Giáo luôn là nơi đón nhận những tấm lòng cao đẹp hướng về. Những đóng góp tài lực của chư Tôn Đức và quý đồng hương Phật tử trong sự kiến tạo suốt thời gian qua cũng như hiện tại và tương lai, đó là một phần thưởng khích lệ sáng giá lớn lao cho Ban Kiến Thiết chúng tôi. Chính nhờ vào sự tích cực đóng góp tài vật và công sức này, nên chúng tôi mới có cơ hội để xây dựng từng bước hình thành. Trong quá trình xây dựng đó, một công trình đã được đánh giá cao trong bước tiến khởi đầu đó là xây dựng hình thành một cây cầu. Nhờ cây cầu nối liền vững chắc này, chúng tôi mới có thể chuyển tải những vật liệu nặng vào khu đất bên trong để tiếp tục tiến hành xây dựng một vài cơ sở theo nhu cầu cấp thiết khác.

Mọi nỗ lực xây dựng của Ban Kiến Thiết nhằm mục đích thể hiện theo lời di huấn của cố Đại lão Hòa thượng Tông Trưởng Tổ Đình Phước Huệ. Nói cách khác, là chúng tôi cố gắng thừa tiếp cái công trình mà trước kia Hòa thượng đã tận tâm chỉ đạo.

Hiện nay, chúng tôi đang xúc tiến công trình xây dựng ở bước thứ hai là xây dựng một ngôi chánh điện. Việc xây dựng bước tiến thứ hai cũng như những công trình kế tiếp được thành tựu hay không, tất cả đều nhờ vào sự tích cực phát tâm đóng góp hỗ trợ của chư Tôn Đức Tăng, Ni và của quý đồng hương Phật tử.

Nhân mùa Phật Đản lần thứ 2638, Ban Kiến Thiết xin chân thành nguyện cầu Phật lực gia hộ cho Chư Tôn Đức Tăng Ni và

quý đồng hương Phật tử trọn hưởng một mùa Phật Đản an lành trong ánh hào quang của chư Phật.

Trân trọng

Ban Kiến Thiết

Chuyện thiên môn

Đức Hạnh

Sau thời gian dài miệt mài đèn sách ở ghé nhà trường, cuối cùng, thầy Huệ Văn cũng đã lấy được mảnh bằng cử nhân Phật học. Theo chương trình học ở cấp bậc Cao đẳng Phật học, tăng sinh phải mất thời gian là tám năm theo học. Học xong bốn năm đầu, thì tăng sinh sẽ lãnh bằng tốt nghiệp cử nhân. Hai năm kế tiếp là chương trình cao học và hai năm cuối là thời gian để cho các tăng sinh viết luận án tiến sĩ. Đó là theo quy định của nhà trường. Thầy Huệ Văn vừa mới xong chương trình ở cấp bậc cử nhân Phật học. Một hôm, thầy nhận được lá thư do thầy Huệ Minh gửi đến, trong thư báo tin là Nhà Sư bị bệnh nặng thầy phải về gấp.

Thế là, thầy phải thu xếp hành trang khăn gói lên đường về chùa. Về đến nơi mọi người trông thấy đều mừng rỡ. Thầy chào hỏi mọi người trong chùa và lặng lẽ đến phòng của Nhà Sư. Thấy Nhà Sư đang nằm trên giường thầy vội sụp xuống đánh lễ. Lạy ba lạy xong, thầy mới ân cần vấn an sức khỏe về bệnh trạng của Nhà Sư. Ngoài chứng bệnh cũ phong thấp ra, Nhà Sư còn bị thêm chứng bệnh suy tim. Nhà Sư định ngồi dậy thầy liền vội đỡ nhẹ nhàng và Nhà Sư bảo thầy kéo ghế ngồi bên cạnh giường để Nhà Sư dạy bảo.

Nhà Sư nói: lẽ ra, thì thầy để cho con học cho xong chương trình Cao đẳng Phật học và sẽ hoàn thành luận án tiến sĩ Phật học, nhưng bây giờ thì thầy đã suy yếu nhiều, căn bệnh của thầy càng lúc càng nặng hơn, không biết thầy sẽ theo Phật vào lúc

nào. Vì vô thường không sao biết trước được. Cho nên thầy mới viết thư gọi con về. Thầy định giao lại mọi công việc trong chùa cho con điều hành quản lý. Vì chỉ có con mới có thể duy trì và phát triển ngôi Tam bảo này mà thôi. Đó là điều mà lâu nay thầy đã đặt hết kỳ vọng và tin tưởng ở nơi con. Đã đến lúc thầy cần phải tịnh dưỡng nghỉ ngơi rồi. Thầy đã cho người xây cất một cái tịnh thất nhỏ ở bên kia ngọn đồi. Thầy sẽ kiết thất tịnh tu. Đó cũng là ý nguyện của thầy lâu nay. Con phải cố gắng điều hành công việc chùa cho tốt, và còn phải có trách nhiệm hướng dẫn chỉ bảo các sư đệ của con, cũng như quý phật tử về chùa tu học. Thầy định trong ngày lễ sám hối tới đây có mặt đông đủ phật tử, thì thầy sẽ công bố cho mọi người biết. Thầy sẽ giao lại chức vụ trụ trì cho con. Mặc dù thầy lui về thiền thất tịnh tu, nhưng không phải vì thế mà thầy không còn quan tâm đến tụi con nữa. Con cứ yên tâm làm những gì mà thầy đã giao phó. Những gì khó khăn mà con không giải quyết được thì con có thể hỏi thầy những lúc thầy ra thất. Thầy sẽ giúp cho con. Con có biết không.

Nãy giờ thầy Huệ Văn yên lặng chỉ biết cúi đầu lắng nghe những lời dặn dò ân cần dạy bảo của Nhà Sư. Tuy vâng lời Nhà Sư chỉ dạy, nhưng thầy cảm thấy không khỏi buồn tủi và lo lắng. Buồn là vì thầy thấy vị Sư Phụ của mình sức khỏe đã suy yếu nhiều, bởi do căn bệnh nan y hoành hành càng lúc càng trầm trọng hơn. Rồi đây, không biết thầy có còn gần gũi bên Sư Phụ của mình được bao lâu nữa! Lo là vì kể từ nay trở đi, thầy phải nhận lãnh một trọng trách quá lớn lao so với khả năng của mình. Không biết thầy có chu toàn được trách nhiệm mà Nhà Sư đã đặt hết niềm tin tưởng kỳ vọng ở nơi thầy không. Bao nhiêu băn khoăn và những lo âu buồn tủi như xoáy mạnh vào trong tâm khảm của thầy. Nhưng dù muốn hay không Thầy mình đã dạy bảo như thế, bổn phận đệ tử chỉ biết vâng lời Thầy mà thôi.

Sau những thoáng suy tư, thầy liền bạch với Nhà Sư:

- Dạ! kính bạch Sư Phụ, những gì mà Sư Phụ đã dạy bảo, con không dám trái ý phụ lòng Sư Phụ. Lâu nay, con cũng biết Sư Phụ đã đặt niềm tin và kỳ vọng ở nơi con. Nhưng, thưa Sư Phụ, không biết con có làm tròn trách nhiệm mà Sư Phụ đã giao phó hay không. Bởi con thấy việc quản lý điều hành một ngôi chùa và hướng dẫn huynh đệ, phật tử tu học, đối với con hiện giờ thưa thật là con cũng chưa có đầy đủ kinh nghiệm cho lắm! Vậy con kính mong Sư Phụ từ bi chỉ dạy thêm cho con những gì mà con còn chưa hiểu và thiếu sót. Con sẽ cố gắng tận lực để không phụ lòng Sư Phụ mong đợi.

- Được rồi. Thầy biết tánh tình và khả năng của con. Con cứ yên tâm đừng có quá ưu tư lo lắng mà nó có ảnh hưởng đến sức khỏe của con. Khi ra làm việc phụng sự cho đạo pháp, con nên nhớ một điều: "lúc nào và bao giờ mình cũng phải lấy đạo đức làm đầu". Muốn có đạo đức chân thật, thì trước tiên là con phải gìn giữ giới luật và oai nghi một cách cẩn trọng nghiêm minh. Bởi người xuất gia ngôn và hạnh phải tương xứng nhau. Không thể nói một đằng mà làm một ngã được. Những oai nghi đi, đứng, nằm, ngồi, tuy nó là hình thức bên ngoài, nhưng con chớ có coi thường, vì chính nó cũng sẽ giúp cho con rất nhiều trên bước đường tu tập và hành đạo. Chắc con còn nhớ câu mà Cổ Đức thường khuyên dạy: "Có oai khá sợ, có nghi khá kính".

- Dạ, bạch Sư Phụ con còn nhớ.

- Còn câu: "Hàng thân phục tâm" mà thầy thường khuyên nhắc, con cũng phải lưu ý để lòng. Nếu giới luật, oai nghi mà mình không gìn giữ, thì mình sẽ trở thành một con người buông lung phóng túng, giống như con trâu hay con ngựa hoang không có gì câu thúc chúng. Người tu hành, nhất là người xuất gia, cần nên nói ít mà làm nhiều. Đừng có cái tâm vọng động hướng ngoại nói nhiều mà làm ít. Cái gì cần nói thì mới nên nói, còn không thì thôi. Người có tật già hàm gập ai cũng nói. Họ nói huyền thuyên tía lia cái mồm, làm cho

người nghe thêm nhức đầu bực óc. Đó là tập khí xấu mà người xuất gia chúng ta thực sự tu hành phải nên tránh. Tập khí đó không ai ưa và người ta cũng không kính trọng mình. Lời nói của người tu, nhất là người xuất gia phải là lời nói thật thà chơn chất và có giá trị. Mình phải lựa lời mà nói. Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau. Phải nói lời ái ngữ hòa nhã êm dịu. Người mà ăn nói sỗ sàng, hành vi thì vụt chạc thô tháo, đụng đầu nói đó, có khi vì lời nói bất cẩn của mình mà gây cho người khác phải đau khổ. Như thế, thì còn gì đức hạnh của người tu?!

Con nên nhớ, người xuất gia mà thiếu oai nghi phẩm hạnh, thì cung cách của người xuất gia đâu có. Do đó, không thể nào làm gương mẫu cho người khác được. Và cũng không ai kính trọng nể nang mình. Mình không khắc phục được chính mình thì làm sao cảm hóa được người khác? Kinh nghiệm của thầy trong suốt bao nhiêu năm hành đạo, thầy thấy, sờ dĩ chư Phật và các vị Tổ sư thành tựu được đạo quả là vì các Ngài khéo biết hồi tâm quán chiếu sâu sắc ở nơi chính mình. Gốc ở sự tu hành là ở chỗ chuyển hóa vô minh phiền não. Muốn thế, thì con cần phải có chánh quán, chánh niệm thường xuyên. Bởi có chánh niệm thì con mới kiểm soát được ý nghĩ, ngôn từ và hành động ở nơi ba nghiệp của chính mình.

Như thầy thường nói, chánh niệm là con đường dẫn mình đi đến giác ngộ và giải thoát. Mà muốn được có chánh niệm thì con phải thường xuyên thực tập bằng cách theo phép quán niệm hơi thở. Vì hơi thở không lúc nào vắng mặt với mình. Nó là sự sống của mình. Con cần phải lưu tâm mà chăm sóc hơi thở. Hoặc là con phải chú tâm vào câu hiệu Phật. Nghĩa là, con làm bất cứ việc gì cũng phải có mặt trời ý thức soi sáng. Đó là phương cách tạo cho mình có được giới đức trang nghiêm. Từ đó mình mới có thể hướng dẫn người khác. Phật Tổ thường khuyên, người tu cần phải có đức hạnh. Nghĩa là phải luôn luôn trao dồi đức hạnh. Nhà Sư nói đến đây, thầy Huệ Văn liền hỏi:

- Bạch Sư Phụ trao dồi đức hạnh bằng cách nào?

- Bằng cách là con phải hằng quán chiếu nhìn kỹ lại mình. Con có còn nhớ "Tam Đức" mà thầy thường nhắc nhở chỉ bảo không?

- Dạ, bạch Sư Phụ, con còn nhớ.

- Vậy, con kể Ba Đức đó cho thầy nghe.

- Ba đức là: Trí đức, Đoạn đức và Ân đức.

- Đúng vậy. Trí đức có nghĩa là người tu hành phải luôn dùng trí huệ Bát nhã để quán chiếu sâu vào tâm thức. Có thế thì mới có thể đoạn trừ hay chuyển hóa vô minh phiền não. Đoạn trừ hay chuyển hóa vô minh phiền não đó là Đoạn đức. Người tu hành là phải mạnh dạn chặt đứt tất cả những dây mơ rễ má phiền não. Còn Ân đức là người tu cần phải có tấm lòng hỷ xả, bao dung và tha thứ đối với những lỗi lầm của người khác. Nhờ có trí huệ mới có thể đoạn trừ phiền não. Nhờ dứt phiền não mình mới có thể mở rộng cõi lòng bao dung tha thứ.

Trường hợp như có người nào đó ghét và nói xấu con thậm tệ chẳng hạn, con không nên vội vàng thù ghét hay nặng lời trách mắng họ. Mà con cần phải bình tâm quán chiếu suy xét thật kỹ lại ở nơi chính mình. Nhiều khi mình làm điều gì đó không đúng, trái với lương tâm đạo đức, nên họ mới dăm ra ganh ghét và nói xấu mình. Biết đâu đó là lỗi tại mình chớ không phải lỗi ở nơi họ. Không có nhân thì làm sao có quả? Cũng như không có lửa thì làm sao có khói? Khi xét lại mình biết mình có lỗi thì nên sửa đổi. Còn không thì lời nói vu oan của họ không đáng để mình phải bận tâm. Như vậy, thì con phải mang ơn người đó, chớ sao lại thù ghét họ? Nhờ họ mà con mới thấy được lỗi lầm sai trái của mình. Thế thì, họ là thiện hữu tri thức tốt của con đó. Khi xét như thế thì con không còn oán trách hay giận tức họ nữa. Đó là con đường xây dựng đức hạnh mà người tu cần phải quan tâm trao dồi thực tập.

Thầy Huệ Văn lại hỏi thêm:

- Bạch Sư Phụ, như vậy có phải "Đức" là do diệt trừ phiền não bên trong mà có? Còn Hạnh là cái thể hiện ra ở bên ngoài

như gìn giữ oai nghi tế hạnh và làm những công việc thiện nguyện giúp cho mọi người có được đời sống an vui hạnh phúc không?

- Đúng vậy. Trong Kinh Pháp Bảo Đàn đức Lục Tổ Huệ Năng đã dạy rất rõ về công đức và phước đức. Ngài bảo: Công đức là do diệt trừ phiền não mà có. Còn phước đức là do thể hiện cái hạnh bên ngoài. Như bố thí, cúng dường, xây chùa, tạo tăng v.v...

- Bạch Sư Phụ, như vậy giữa phước vật, phước trí và phước đức khác nhau như thế nào? Cúi mong Sư Phụ từ bi chỉ dạy thêm cho con được rõ.

- Phước vật là con dùng vật chất để tạo phước. Như cúng dường Tam bảo, trai tăng, bố thí v.v... Như con làm các việc từ thiện giúp cho mọi người có được lợi lạc. Vì nhờ có vật chất nên mình mới tạo phước được nên nói là phước vật. Còn phước trí là con phải dùng trí huệ để tu phước. Như con dùng lời khuyên nhắc hay dạy bảo ai, tất nhiên là con phải dùng đến trí huệ. Mình an ủi xoa dịu được những nỗi khổ niềm đau của họ, họ được an vui thì đó là phước trí. Nói sâu sắc hơn là nhờ công phu thiền định mà sanh trí huệ đó cũng là phước trí. Còn phước đức là con phải tu tập bằng cách giữ giới, dứt trừ những tập khí xấu ác v.v... hành hóa lợi tha. Như thế thì con mới tăng trưởng thêm phước đức được.

Nhà Sư vừa nói tới đây, thì chú thị giả Huệ Tân bưng ly nước cam tươi đến cho Nhà Sư dùng.

Chú Huệ Tân thưa:

- Bạch Sư Phụ dùng nước cam cho khỏe.

- Được rồi, con hãy để trên bàn đó cho thầy.

- Dạ.

Nhân đó, Nhà Sư bảo chú Huệ Tân mời thầy Huệ Minh và gọi hai chú Huệ Tiến và Huệ Đạo vào phòng Nhà Sư, để Nhà Sư thức nhắc dạy bảo.

Chú Huệ Tân vâng lời vội đi kêu các sư huynh, sư đệ của mình. Không bao lâu mọi người đều có mặt đầy đủ.

Nhà Sư bảo:

- Các con hãy ngồi xuống để thầy có vài lời nhắc nhở:

- Tất cả đồng dạ và ngồi xuống.

Nhà Sư nói:

- Thầy nghĩ đã đến lúc thầy cũng cần cho các con biết. Kể từ hôm nay trở đi công việc chùa thầy giao lại hết cho Huệ Văn sư huynh của tụi con để quản lý trong ngoài. Thầy cần phải tịnh dưỡng nghỉ ngơi một thời gian. Vậy các con hãy nghe lời chỉ bảo của sư huynh các con. Mỗi người phải ý thức bổn phận trách nhiệm của mình. Vì Tam bảo là ngôi nhà chung mà các con phải cố gắng chung lo. Các con cần phải hỗ trợ giúp đỡ cho nhau. Người xuất gia đã từ bỏ hết tất cả chỉ có một bề lo tu học thôi. Về việc tu học của các con thì, Huệ Văn từ nay thay thầy chỉ dạy cho các con. Các con phải cố gắng chuyên cần học hỏi không được chểnh mảng lười biếng bê tha mà sau này phải ăn năn hối tiếc. Người xuất gia như lời Tổ Qui Sơn đã dạy: "Vô thường sát quĩ, niệm niệm bất đình, mạng bất khả diên, thời bất khả đãi". Nghĩa là vô thường sát hại, niệm niệm không dừng, mạng sống không thể kéo dài, thời gian không thể chờ đợi.

Lời dạy của Tổ các con cần phải ghi nhớ. Mạng sống của con người thật là ngắn ngủi, ai dám bảo đảm cho mình được sống lâu. Các con không nên phí phạm thời gian để thời gian trôi qua một cách luống uổng. Người ta thường nói: "Thời giờ là vàng bạc". Bởi ở thế gian người ta phải luôn vật lộn tranh đấu với thời gian để hái ra tiền. Họ đâu có thời giờ rảnh rỗi ăn không ngồi rồi. Cuộc sống của họ lúc nào cũng hối hả vội vã tất bật. Tất cả cũng chỉ vì đáp ứng cho ba cái nhu cầu thiết yếu trong đời sống. Ba nhu cầu đó là: "Ăn, Mặc, Ở". Nếu người nào khéo biết áp dụng hạnh tu "ít muốn biết đủ", thì người đó tương đối họ có một đời sống thanh thoi an nhàn hơn. Nhưng mà hạng người này thì rất hiếm có. Bởi ai cũng tham làm giàu, ăn sung mặc sướng và có một đời sống sang trọng. Muốn thế thì người ta phải lao tâm khổ trí, phải chịu khó làm lụng vất vả thức khuya dậy sớm mới có tiền. Đó các con thấy

người đời họ tranh giành hơn thua với nhau từng ly từng tý, tất cả cũng chỉ vì cuộc sống của họ mà thôi. Ngược lại, người xuất gia như các con và thầy, nhờ hưởng được cái gia tài sự nghiệp quý giá của Phật Tổ để lại mà chúng ta ít khổ hơn người đời nhiều.

Thầy Huệ Minh liền hỏi:

- Bạch Sư Phụ cái gia tài sự nghiệp của Phật Tổ để lại là gì?
- Đó là cái gia tài: "Giác Ngộ và Giải Thoát".

Chú Huệ Tân liền hỏi xen vào:

- Tại sao giác ngộ và giải thoát là gia tài?
- Nếu như đức Phật không từ bỏ ngai vàng, hoàng tộc, vợ đẹp, con xinh, đi tu để được giác ngộ giải thoát và không để lại những lời dạy vàng ngọc quý báu mà chư Tổ đã kết tập thành ba tạng giáo điển thì, ngày nay làm sao thầy và các con, nói chung là cả hơn loại có đâu mà thừa hưởng? Như vậy cái gia tài sự nghiệp của Phật để lại chúng ta xài hoài không hết. Bởi thế, nên trong kệ kinh có câu: "Duy tuệ thị nghiệp", nghĩa là lấy trí tuệ làm sự nghiệp. Khác hơn thế gian, người xuất gia phải lấy trí tuệ làm sự nghiệp chứ không phải lấy tiền tài, danh vọng, nhà cao cửa rộng làm sự nghiệp. Nói gần hơn, nếu các con không vào chùa xuất gia tu học đàng hoàng thì thử hỏi các con có được cuộc sống an nhàn hạnh phúc như thế này không? Các con đâu có phải lo lắng thứ gì. Có người nào lo thiếu lo đủ gì không? Các con thấy, có khi nào chùa mình hết gạo không? Như vậy, nếu tụi con tu học đàng hoàng chín chắn đúng theo chánh pháp, thì long thiên hộ pháp các ngài sẽ gia hộ cho tụi con được an ổn tu học. Ngược lại, thì các ngài sẽ quả trách các con.

Khi các con tu học có được an lạc hạnh phúc rồi, thì các con mới ban tặng cho người khác. Chớ nếu các con cũng đau khổ rên rỉ ỉ ôi, than dài thở ngắn như người ta, không có chút gì giác ngộ giải thoát hết thì, các con cho người ta cái gì? Không lẽ các con đem cái đau khổ đó hiến tặng cho người ta? Bởi những thứ này người ta đã

có quá nhiều rồi. Người ta muốn đi tìm một cái gì đó tốt đẹp, an lạc, hạnh phúc cao thượng hơn chớ còn những thứ tầm thường như tiền tài, của cải, danh vọng, giàu sang, thì ít nhiều gì người ta cũng có. Đó là nói trong sự tu hành ở nơi chính mình. Mình có tự giác thì mới giác tha được. Các con có hiểu không?

- Dạ, thưa hiểu.
- Tốt lắm.

Còn một điều quan trọng nữa là khi hành sự tiếp xúc với tha nhân, dù bất cứ đối tượng nào, các con cũng phải tỏ ra khiêm cung kính trọng người khác. Các con phải chịu khó lắng nghe và học hỏi. Dù đối tượng là người tốt hay kẻ xấu, tất cả đều là thiện hữu tri thức của mình cả. Các con không nên có quan niệm khinh thường kẻ khác. Bởi cái tánh cống cao ngã mạn khinh người dưới mắt, không ai kính trọng ưa thích mình đâu. Con thấy, ai mà có tánh ngã mạn hieu hieu tự đắc, coi mình quan trọng giỏi dang hơn người khác, thử hỏi người đó có làm được việc gì không? Hay là họ luôn luôn bị thất bại trong công việc. Bởi tánh đó có ai mà chịu hợp tác gần gũi làm việc với mình. Cuối cùng mình sẽ trở thành là kẻ đơn thân độc mã mà thôi. Các con phải học đức tánh khiêm cung của Bồ tát Thường Bất Khinh trong Kinh Pháp Hoa đã diễn tả. Nếu các con thực tập được đức tánh này rồi thì, mọi người ai cũng thương và quý mến các con cả. Từ đó các con có làm việc gì thì sẽ được mọi người thương tình hết lòng ủng hộ hỗ trợ cho các con. Đó là thầy nhắc nhở sơ qua đôi điều theo kinh nghiệm qua bản thân hành đạo của thầy, cũng như noi gương xưa của các bậc Cổ Đức mà các con phải khéo léo hành xử.

Sau khi nghe qua những lời khuyên giải thức nhắc của Nhà Sư, các đệ tử cảm thấy như mình đang uống từng giọt nước cam lồ thơm tho mát dịu. Riêng thầy Huệ Văn thầy nguyện lấy đó làm chất liệu hành trang để dẫn thân vào cuộc đời phụng sự cho đạo pháp và hơn sinh. Vì lâu nay thầy chỉ học hỏi qua sách vở kinh điển ở nhà trường chỉ dạy, làm gì mà thầy học

được những kinh nghiệm sống thiết thực và qua sự va chạm với thực tế trong khi hành sự. Hôm nay lần đầu tiên, thầy mới được nghe những lời dạy bảo chí tình chí thiết đầy kinh nghiệm quý giá của một bậc Thầy đáng kính.

Sau những thoáng suy nghĩ, thầy liền bạch với Nhà Sư:

- Bạch Sư Phụ, kể từ hôm nay trở đi, xin Sư Phụ cứ yên tâm mà tịnh dưỡng, chúng con sẽ cố gắng hết sức mình vừa tự tu lợi lạc cho mình và cũng nguyện đem những lợi lạc trong sự tu hành đến cho mọi người. Chúng con xin nguyện vâng làm theo những gì mà Sư Phụ đã chỉ dạy. Thầy nói tiếp:

- Sư Phụ cứ yên tâm. Riêng con, con xin hứa với Sư Phụ là con sẽ làm hết những gì khả năng của con có và con sẽ tận lực tận tâm hướng dẫn chỉ bảo cho các sư đệ của con. Những gì con học hỏi được ở nơi Sư Phụ cũng như ở nhà trường, thì con sẽ chỉ dạy lại cho các em của con. Kính mong Sư Phụ yên tâm mà tịnh dưỡng.

Nghe thế, Nhà Sư tỏ ra rất hài lòng và thâm nghĩ: như vậy là mình đã an tâm phần nào để lo chuyên tu rồi. Tuy vậy, nhưng Nhà Sư vẫn an ủi khuyên bảo:

- Các con chớ có buồn. Thầy nhập thất chuyên tu, một mặt là để dưỡng bệnh, một mặt là phải cố gắng lo cho mình có được chút nào sáng đạo, thì thầy sẽ tiếp tục hướng dẫn dạy dỗ cho các con và Phật tử. Còn nếu như thầy có theo Phật thì đó cũng là dịp tốt của thầy. Các con phải thương yêu tương kính nhau mà chăm sóc tương trợ cho nhau. Được vậy thì thầy không còn phải lo lắng gì nữa.

Đến đây, Nhà Sư cảm thấy trong người hơi mệt, nên bảo các vị đệ tử của mình lui ra dịp khác sẽ dạy tiếp. Các huynh đệ đồng xá rồi cùng nhau lui ra. Người lo lắng và buồn nhứt là thầy Huệ Văn. Vì kể từ nay, thầy phải gánh vác một trọng trách lớn lao chính do Sư Phụ của mình giao lại. Nhưng dù sao thầy cũng tự tin vào khả

năng của thầy. Đã đến giờ thọ thực ở quá đường, mọi người đến trai đường để thọ trai. Bởi bà Bảy và cô Diệu Tâm đã dọn sẵn rồi.

... Một hôm, sau lễ sám hối có mặt đầy đủ những Phật tử thân tín của chùa, tức là những đệ tử tại gia của Nhà Sư, Nhà Sư mời tất cả ở lại để Nhà Sư công bố một sự kiện quan trọng. Mọi người đều ở lại, nhưng không ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra. Họ ngạc nhiên, vì hôm nay trông Nhà Sư có vẻ rất vui và mời mọi người trình trọng lăm. Tất cả tăng chúng trong chùa cũng đều có mặt. Bà Bảy và cô Diệu Tâm cũng có mặt tham dự. Sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi trong giảng đường, bảy giờ Nhà Sư mới tuyên bố lý do của buổi họp.

Nhà Sư nói: như quý vị đã biết, lâu nay, căn bệnh phong thấp của thầy ngày càng đau nhức nặng hơn. Suốt bao nhiêu năm qua, thầy đã cố gắng xây dựng cảnh già lam nơi đây để mọi người có nơi tu học. Ngôi chùa hôm nay được khang trang như thế này, cũng nhờ sự đóng góp tài vật và công sức khó nhọc chung của mọi người. Mọi người phải có trách nhiệm duy trì và phát triển ngôi Tam bảo này. Đó là điều mong mỏi của thầy. Người xuất gia và tại gia tất cả đều phải gắng công tu học. Hôm nay đây, sức khỏe của thầy có phần giảm sút rất nhiều nên thầy cần phải tịnh dưỡng một thời gian. Kể từ ngày nay trở đi, mọi công việc trong ngoài của chùa thầy giao lại cho thầy Huệ Văn đảm trách. Tuy thầy Huệ Văn đảm nhận chức vụ thay thầy, nhưng thầy mong mỏi tất cả quý vị có mặt hôm nay đều chung sức đóp góp cùng lo chung với Huệ Văn. Có thể thì thầy mới yên tâm nhập thất tịnh tu. Cầu nguyện Tam bảo long thiên hộ pháp, hộ giới già lam, gia hộ cho các con luôn được an khỏe để cùng nhau xây dựng đóng góp phụng sự cho ngôi Tam bảo như từ trước tới nay. Nhất là, mọi người cần phải nỗ lực tinh tấn tu học để được an lạc giải thoát.

Nhà Sư vừa dứt lời, mọi người không ngăn được đôi dòng nước mắt, đồng thưa,

chúng con xin nguyện vâng lời Thầy dạy. Sau đó, thầy Huệ Văn đứng lên nói vài lời cùng với quý vị trong chùa và phật tử. Thầy nói trong sự nghẹn ngào xúc động ai nấy đều rất cảm động. Nhất là bà Bảy và cô Diệu Tâm rất buồn tủi và không cầm được nước mắt tuôn trào. Bởi tất cả đều quý mến đức hạnh của Nhà Sư. Một người tu hành chơn chánh đầy đủ đức hạnh đáng làm gương mẫu cho mọi người.

Nhà Sư rất cảm ơn mọi người. Cuộc họp chấm dứt trong không khí buồn tẻ và sự buồn vui lẫn lộn hiện rõ trên nét mặt của mọi người. Buồn là vì kể từ nay họ không còn được cận kề học hỏi ở nơi Nhà Sư như ngày nào nữa. Nhất là họ nhìn thấy sức khỏe của Nhà Sư bị suy yếu nhiều. Còn vui là họ mừng cho sự nhập thất chuyên tu của Nhà Sư. Đồng thời, họ cũng vui mừng là vì kể từ nay họ lại được gần gũi thầy Huệ Văn để học hỏi, một vị thầy tuy tuổi đời còn trẻ mà tài năng và đức hạnh của thầy nổi bật đã gây cho người ta một sự kính mến khác thường. Tuy không nói ra, nhưng mọi người âm thầm quyết tâm ủng hộ trợ duyên giúp sức cho thầy làm việc một cách đắc lực để phụng sự Phật pháp lâu dài...

Tịnh Đức

Danh Sách Cúng Dường Xây Cầu Đại Tòng Lâm Phật Giáo

Hộ trì Tam Bảo: SC Phước Hương 200, Cường & Văn & Đức 180, Dung & Văn & Linh 180, Nhật Thành & Nhật Quả 60, Jenny Phạm 60, Trinh Tịnh Ân 60, Trương Trí Võ 60, Ong Phuối 60, Thang Lê Trân 60, Tạ Xuân Mai 60, Minh Châu & Thái Minh 120, Ngọc Hồng 120, Gỡ Diệu Nguyệt 120, Hồng & Bi 120, Diệu Huệ (Thanh) 120, Nguyễn Ngọc Lâu 30, Trinh Ngọc Thiên 30, Nguyễn Phước Thọ 30, Viên Hương 30, Viên Hảo 30, Jimmy Nguyễn 30, Allenna 30, Viên Đạt 60, Diệu Thiện 60, Lữ Ngọc Huỳnh 60, Diệu Quý 60, Tâm Hương 60, Thái Phần & Ngọc Tuyết 120, Phó Điền 180, Cầu & Nguyệt 60, Quách Lệ Nga 60, Quách Lệ Sơn 60, Huyền Phong 60, Huyền Như 60, Diệu Hòa (Phi) 60, Diệu Yến & Giác Tâm 60, Chúc Nguyễn 30, Lệ Mỹ 60, Diệu Thời 120, Sư Cô Phước Tâm 100, Viên Thủy 60, Viên Toàn 30, Ngọc Trang 60, Quảng Thuận 60,

Cúng dường:

Ăn danh 195.60, Ăn danh 285.60, Ăn danh 201.70, Ăn danh 524.35, Ăn danh 214.25, Ăn danh 200.60, Ăn danh 375.50, Ăn danh 239.50, Ăn danh 176, Ăn danh 99.75, Ăn danh 95.05, Ăn danh 673.95, Ăn danh 525.75, Ăn danh 450.10, Ăn danh 1044.10, Ăn danh 165.91, Ăn danh 39, Ăn danh 712.06, Ăn danh 369, Donation Tết 79, Donation Tết 53, Donation Tết 400.35, Ăn danh 334.83, Ăn danh 722.95, Ăn danh 495.30, Ăn danh 1061, Gỡ Thiện Mỹ + Diệu Lạc 100, Trần Thị Đào pd Diệu Khiêm 50, Sư Cô Phước Chiêu 200, Trích tiền bán Tết quày Quán Âm Lộ Thiên và bộ phận thủ công xấp xỉ 16,724, Ban Tổ chức hành Hương 2,000, Ăn danh 381.10, Ăn danh 111.40, Ăn danh 117.85, Ăn danh 264.87, Ăn danh 870.75, Viên Ngộ 10, Tịnh Quán 50, Nguyễn Thị Bảy 400; Nha sĩ Thảo Nguyễn 100; Kim Nga Nguyễn pd Diệu Huệ 100; Minh Tâm 30, Tịnh Duyên 120, SC Phước Tâm 200; Nguyên Tâm 100, Tâm Hiệp 120, Đức Ngọc 5; Diệu Ngọc 20, Tâm Thạnh 20.

Ghi nhận công đức nhà in

đã giúp bảo trợ Bản tin này

ALL-VILLA PRINT

88 Mandarin Street

FAIRFIELD EAST 2163

Tel: (02) 9724 7012

Fax: (02) 9724 7133

Chuyên in:

- Danh thiếp - Thiệp cưới
- Biên lai - Letter head
- Phong bì - Quảng cáo
- Sách - Đặc san
- Đóng sách - Full colour

...